

[Kaunstrup Clemmensen.]

og ulykkelige ting, der blev begået, men også af den rankhed, der blev udvist. Jeg tror derfor også, at det i denne sag skal understreges over for vore historikere så tydeligt som muligt, at der fra alle sider i det danske folk er et ønske om, at vore historikere arbejder med disse spørgsmål og hjælper os til at lære af fortiden.

Helge Larsen: Da vi forrige tirsdag her i tinget i anden anledning drøftede nogle af de forhold, der er nævnt i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, sagde jeg, at jeg fandt, at det nu må være historieforskerens sag at belyse og vurdere, hvad der skete under besættelsen. Hvad jeg sagde ved den lejlighed, gælder også det forslag, vi har til behandling her i dag. Der er her tale om ting, der helt må behandles af historieskriverne, og kan vi bidrage til, at historieforskningen kan blive endnu livligere, blomstre endnu bedre på dette område, medvirker jeg gerne hertil. Jeg er villig til at se på det foreliggende forslag i et udvalg, men jeg kan ikke medvirke til forslaget gennemførelse.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg nærer absolut ingen betænkelighed ved her at sige, at alle — sikkert mange både inden for og uden for det høje ting — der troede og måske også håbede på, at den debat, som fandt sted i tinget sidste tirsdag, debatten om visse uafklarede forhold under den tyske besættelse af vort land, var afsluttet, at et punktum var sat med henholdsvis den højtærede forsvarsministers og den højtærede justitsministers redegørelser, tog afgørende fejl. Herom vidner bl. a. det forslag til folketingsbeslutning, som partiet de uafhængige har fremsat, et forslag, der hverken helt eller delvis er taget tilbage efter debatten i tirsdags, efter at det høje ting havde påhørt de to højtærede ministres redegørelser, og som derfor nu i uændret skikkelse behandles her i tinget. Herom vidner også den debat menigmand imellem, der i øjeblikket finder sted i store kredse over det ganske land, og herom vidner ikke mindst den debat, der fortsættes næsten med uformindsket styrke i pressen uanset politisk afskyning.

Det vil føre for vidt fra denne talerstol

nærmere i detaljer at redegøre for, hvad der har været skrevet om og debatteret i pressen. Det vil føre for vidt nærmere at komme ind på de udtalelser, fremtrædende modstandsfolk og andre, som til eksempel oberstløjtnant O. J. Feddersen, i tiden efter debatten i tirsdags har fremsat i dagspressen både om det ene, men også om det andet. Det er vel i denne forbindelse ikke for meget sagt — efter min mening i hvert fald ikke — at de redegørelser, den højtærede justitsminister og den højtærede forsvarsminister fremsatte under debatten i tirsdags vel først og fremmest havde til hensigt på baggrund af de undersøgelser, de højtærede ministre havde foretaget, at skabe ro om sagen — eller måske rettere om sagerne. I stedet for at skabe ro skabte man uro, og i stedet for at skabe klarhed skabte man uklarhed.

Fra denne talerstol er det blevet hævdet, at modstandsbevægelsen i Danmark var et hele, der på alle afgørende områder arbejdede sammen, men man må her erindre, at det røre, der er opstået omkring de såkaldte likvideringssager, er forårsaget dels af den af dr. Hæstrup udgivne bog, dels og navnlig af, at general Hjalp næsten pralende har udtalt sig om sit arbejde under besættelsen, et arbejde, der bl. a. gik ud på at få våben gemt væk, til kampen med tyskerne var overstået, senere modificeret derhen, at det jo ikke kunne være hans, altså general Hjalps, pligt at sørge for, at visse ganske bestemte modstandsorganisationer ligefrem blev overforsynet med våben. På baggrund af bl. a. general Hjalps udtalelser blev spørgsmålet om den såkaldte lille stabs positive eller negative indsats i modstandskampen ført frem i offentligheden og ført frem på en sådan måde, at alle de, der endnu kan huske, hvad det var, modstandskampen drejede sig om — ikke mindst de tusinder, der selv var med i kampen — simpelt hen må stille sig det spørgsmål, det enkle spørgsmål: var modstandsbevægelsen i sin kamp og i sine bestræbelser for atter at gøre Danmark frit en enhed, eller var den det ikke? Var det sådan, at dele af modstandsbevægelsen bekæmpede andre dele af modstandsbevægelsen, og i så fald: hvem stod bag, hvem var bagmændene, og fra hvem modtog de deres ordre?